

De komme nok ad rette Veie frem, naar de ere modne til Afgjørelse. Naar det ærede Medlem var tilfreds og glad over, at jeg ikke havde omtalt en Afstemning, som havde fundet Sted over en Sag i Byraadet, hvor Forslaget, som det ærede Medlem sagde, var blevet betragtet som vedtaget, idet Stemmerne stode lige, hvilket ikke stemmede med Kommunallovens Bestemmelse, saa har jeg naturligvis ingen videre Anledning til at udtale mig om det Forhold, men jeg maa naturligvis antage, at Byraadet har indvilliget i, at man er gaaet over til et hemmeligt Møde; man har ikke fastholdt sin Afstemning, men har fundet sig i denne Afgjørelse. Dette er en rimelig Fortolkning, og det er ikke sjældent, at man finder sig i Sigt. Naar der ingen Indsigelse sker eller ingen Klage indkommer fra Byraadet, er der heller ingen videre Ulykke deri.

Berg: Hvad angaar det sidste Punkt, da ligger det ikke i Forespørgslen, og jeg skal derfor ikke opholde mig videre derved. Jeg vilde være tilbøjelig til at tro, at de 5 Medlemmer, der stemte mod Forslaget, have fundet sig i, at Formanden gjorde sig selv til 2 og saaledes vedtog sit eget Forslag, thi jeg skulde vel ikke antage, at disse 5 Medlemmer af Kjøbstadbyraadet vare ligesaa ukyndige i Kjøbstadkommunalloven som Formanden. (Afskyldelse af Berntsen). Ja, dersom de vare det, forekommer det mig, at de just ikke vare værdige at tages under Armene her i Folkethinget. Jeg skulde tro, at de ærede Kjøbstadborgere, der lade sig vælge til Byraadsmedlemmer, maa kjende deres Kommunallov, navnlig, hvad Forretningsordenen angaar; ikke desto mindre forekommer det mig dog, at selv om de i Djeblippet havde fundet sig deri, er den høitæredede Indenrigsministers Borgmester ikke uden Ansvar, thi han er ikke til for at vildlede, men for at vejlede, og naar han i Haab om, at hans Kolleger ere uvidende om et vist bestemt Lovstykke, tager sig en Bemyndigelse, han ikke har, og derved faar Afstemningen afgjort ulovlig, saa er han, selv om de Andre ere uvidende derved og have fundet sig deri eller ikke have villet optræde mod Borgmesteren paa Grund af en vis Ufikkelse i Djeblippet, under den samme Skyld. Jeg tror, at det ikke er et Spørgsmaal, som bør dø hen, men som fortjener nærmere Undersøgelse og Forklaring, hvorvidt der overhovedet gives en, selv kun en eneste, indepræministeriel Borgmester her i Landet, en kongevalgt Formand for et Byraad, der tror sig berettiget til at benytte sin Stilling til at vildlede et Byraad i

Stedet for at følge sin Pligt at vejlede det, eller, hvis man skal sige det, er saa uvidende, at han ikke veed, at man nu i 20 Aar har neget Formanden den afgjørende Stemme i saadanne Forhold, som han tidligere havde. Tidligere var det Tilfældet, men det blev slaaet ihjel ved Loven af 1868, det er altsaa 20 Aar siden. Det forekommer mig altsaa, at denne Sag ikke er ligegyldig. Det er ikke ligegyldigt, naar Spørgsmaalet er reist her — og ikke mindst i disse Tider, hvor den Ene ikke hugger Dinene ud paa den Anden —, om vi agte paa, hvordan Provvisorieministeriets Embedsmænd udføre deres daglige Gjerning her iblandt os, og over paa de andre Borgmestre — vi have gudskelov mange af dem, som ere nidkjære og pligtoplydende i deres Kald — skal der ikke ligesom kastes en Skjæde ved, at nogle med Rette blive Gjenstand for Borgernes begrundede Klage. Det forekommer mig derfor, at det Spørgsmaal fortjener nærmere at pointeres og blive klart fremstillet, om det er forsvarligt, at en Borgmester af Uvidenhed, eller fordi han vil vildlede — i begge Tilfælde med det saanne vildledende Resultat — har indtaget en Stilling ved Afstemningen, som Borgmestren ikke har haft i 20 Aar her i Landet. Hvad selve Forespørgslen i Almindelighed angaar, er jeg overordentlig lidt tilfreds med Ministerens Svar; jeg tillader mig at kalde det et overordentlig holdningsløst Svar. Der er ikke Spor af Rønsighed i Svaret, og efter at man har hørt Ministeren, kan enhver Borgmester i Landet sige: Nu kunne vi gøre, hvordan vi ville. Vel siger Ministeren, at Borgmesteren ikke vilkaarligt maa gøre Undtagelser med disse Andragender, men det er saa naturligvis heller ikke „vilkaarligt“, at man henlægger saadanne Andragender, men det er „af de og de Grunde“. Enhver Borgmester i Landet kan i dette Djeblit stille sig ind under Ministerens Svar her i dette Thing og vige bort fra Hovedreglen, ja ikke blot Hovedreglen, men den ubetingede Regel, som jeg er vis paa, at 99 Procent have fulgt bestandig, fordi det ligger ikke blot i Sagens Natur, men er en ganske simpel, baade juridisk og moralsk Pligt, der er dem foreskrevet. Hvad vil det sige, at Formanden „som Regel“ har at forelægge Byraadet de Sager, der tilstilles ham med Paaakræft „Til Byraadet“? Hvor har Indenrigsministerens Borgmester faaet Kompetence til at bestemme, at Byraadet ikke maa faae tilfattet det, der har Paaakræft „Byraadet“? Ja er det Oprørsager, som han i sin Egenkab af Politimester, hvis han er det, absolut til Landets Bedste skal forholde det, saa er det